

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/45/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5623010240
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5623010240.1

Uznesenie

21 3To/45/2025

Krajský súd v Žiline v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a JUDr. Eriky Bebčákovej na verejnom zasadnutí konanom 27. augusta 2025 prejednal odvolanie obžalovaného A. B., nar. X.X.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 3T/5/2023-436 z 5.3.2025 a takto

rozhodol:

21 3To/45/2025

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného A. B. zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

28 3To/45/2025

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č. k. 3T/5/2023-436 z 5.3.2025 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného, že

dňa 18. 8. 2022 ako zamestnanec Centra pre deti a rodiny C. D., E. E. D. XXX, C. D., pracovne zaradený ako vychovávateľ v Dome C. F., E. E. C. F. XXX, počas nočnej služby v čase asi o 19.00 hod. prišiel do izby tam umiestnenej chovankyne - mladistvej G. H. nar. XX. X. XXXX, túto objal, dal jej dva bozky na krk a odišiel preč, v čase asi o 22.15 hod. znovu vošiel do jej izby, prisadol si k nej na posteľ, objal ju rukami okolo ramien a keď sa odťahovala, prestal s tým, po chvíli ju znova chytil rukou za rameno a začal ju na rameno bozkávať, následne jej položil ruku na brucho a postupne s touto rukou prešiel po tielku, ktoré mala oblečené, až na jej prsník, ktorý jej chytil a keď ruku odťahoval, prešiel jej ňou aj po druhom prsníku, na čo ho mladistvá G. H. požiadala, aby sa jej nedotýkal, potom sa postavil a povedal jej, že si myslel, že si dajú rande, ale vidí, že sa s ním nechce objímať, tak vypadne, pričom od dverí izby sa vrátil, znovu si sadol ku nej na posteľ, začal jej dávať bozky na líce, chytil ju rukou okolo ramien a začal sa na ňu telom tlačiť, aby si ľahli, čomu mladistvá G. H. zabránila tak, že sa rukou zaprela o posteľ, následne sa znovu postavil a opýtal sa jej, či chce, aby s ňou spal, na čo mu záporne odpovedala s tým, že si ide ľahnúť, po čom odišiel z jej izby preč,

čím spáchal prečin sexuálneho zneužívania podľa § 202 ods. 1 písm. a) Tr. zák. účinného do 5.8.2024 (ďalej len Tr. zák.)

Za to bol podľa § 202 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 1 rok. Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. súd určil obžalovanému skúšobnú dobu v trvaní 16 mesiacov.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 5.3.2025 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, po vysvetlení významu rozhodnutia súdu a poučení o opravnom prostriedku obžalovaný podal odvolanie a prokurátor uviedol, že sa vzdáva práva podať odvolanie.

Dňa 19.5.2025 súdu prvého stupňa bolo doručené odôvodnenie odvolania obžalovaného podané prostredníctvom obhajcu, v ktorom sú uvedené nasledovné argumenty:

„Čo sa týka výroku o vine, nemôžem sa stotožniť s názorom súdu, že som spáchal prečin Sexuálneho zneužívania podľa § 202 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Mám za to, že v priebehu konania, tak pred súdom ako aj v prípravnom konaní nebolo preukázané, že som spáchal tento trestný čin tak, ako to bolo uvedené v obžalobe podanej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, ako aj vo vyššie uvedenom napadnutom rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš.

S rozsudkom prvostupňového súdu sa nestotožňujem, pretože som toho názoru, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym, resp. nejasným skutkovým zisteniam a pri rozhodovaní o vine a ako aj treste vychádzal z nesprávneho posúdenia veci. Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš tak považujem za vecne nesprávny. S dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku sa nestotožňujem. Súd v odôvodnení konštatuje, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že skutok, sa stal tak ako je uvedené v obžalobe a naplnil všetky znaky trestného činu Sexuálneho zneužívania podľa § 202 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Mám za to, že na preukázanie viny obžalovanému musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti obžalovanému skutku a usvedčuje ma z jeho spáchania, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, spáchal obžalovaný.

Po vykonanom dokazovaní, tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom, výsluchom svedkov, znalca a zabezpečenými listinnými dôkazmi, ako aj zvukovými nahrávkami nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že som spáchal skutok uvedený v obžalobe. Som toho názoru, že bolo preukázané v priebehu konania, že neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty prečinu sexuálneho zneužívania podľa § 202 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Obžalobu by som rozdelil na dve časti. V poradí druhá časť obžaloby, ktorá sa kladie obžalovanému za vinu, že začal svojim telom tlačiť na poškodenú G. tak, aby si ľahli, čomu sa poškodená bránila tak, že sa rukou zaprela o posteľ a následne sa mal obžalovaný znovu postaviť, tak mám za to, že táto časť obžaloby v priebehu celého trestného konania nebola, okrem neskoršej výpovede poškodenej, preukázaná. Výpovede svedkov, či v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom, výrazne nespomenuli niečo také, ako som uvádzal v tejto druhej časti obžaloby. Čo sa týka prvej časti obžaloby, k tomu je potrebné uviesť nasledovnú judikatúru v podobe zbierkového rozhodnutia Najvyššieho súdu ČSSR R 17/1982, konkrétne jeho časť, ktorá hovorí, že jednorazové letmé dotyky cez odev nemôžu naplniť materiálny znak trestného činu sexuálneho zneužívania. Nesúhlasím s názorom súdu, že by išlo o intenzívne dotyky, resp. intenzívne správame, keďže tento názor vychádza len z výpovede samotnej poškodenej, ktorá však nekorešponduje s inými dôkazmi, jej vlastnými výpoveďami pred inými osobami a ani s jej vlastným písomným prejavom k danému incidentu.

Dôležitou skutočnosťou je aj to, že zákonná zástupkyňa maloletej poškodenej sama vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedla, čo sa týka dôveryhodnosti výpovede, respektíve možnosti klamania poškodenej, že každý môže v živote zaklamať, v takých bežných veciach, teda aj poškodená maloletá G. jej v minulosti alebo v súčasnosti zaklamala, s tým, že to bolo určite. Pokiaľ ide o minulosť poškodenej, chceme poukázať na jej osobnosť a charakterové znaky, či trpí nejakou duševnou chorobou, teda či má aj sklony vymýšľať si, fabulovať, klamať. Poškodená mala ťažké detstvo aj so svojim bratom, obaja sú dlhodobo v starostlivosti I. I., psychiatricky a psychológa F. J.. Poškodená G. išla do domova pre poruchy správania, spočívajúce v sebapoškodzovaní, pojedla tabletky, mala aj problémy s alkoholom. Taktiež v čase výpovede zákonnej zástupkyne, respektíve do konca mesiaca január, sa maloletá poškodená nachádzala na liečení v Kremnici, kam išla pre problémy, nakoľko sa chcela reštartovať do života, v poslednom čase pred nástupom bola apatická. Hoci znalkyňa PhDr. Štiffelová vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedla, že schopnosť poškodenej reprodukovať prežité skutočnosti bola zachovaná a neboli preukázané poruchy vnímania, poukazujem na zvýšené skóre ľži, ako aj na odpovede znalkyne, ktorá pripustila, že je možné nevedomé skresľovanie prežitých skutočností, ako aj tzv. únik do denného snenia a čo je najdôležitejšie, poškodená by vypovedala pravdivo, ak by sa tak sama rozhodla. Sama znalkyňa uvádza, že poškodená je schopná vypovedať pravdivo v dostatočnej

miere, ak bude chcieť, čo pripúšťa možnosť, že ak by nechcela, môže vypovedať aj nepravdivo. V kontexte ďalších záverov znalkyne, ktoré uvádzajú, že poškodená má tendencie k nadmerne pozitívnej seba prezentácii, nevedomému skresľovaniu prežitých skutočností vo svoj prospech a únik do sveta fantázie ako spôsob obrany, je možné mať dôvodné pochybnosti o dôveryhodnosti a pravdivosti neskorších popisov skutkového deja, ktoré dala poškodená vo svojich výpovediach. Najmä pri porovnaní bezprostredných reprodukovaní skutkového deja poškodenou zamestnancom domova, resp. jej písomného opisu udalosti, sa javia jej neskoršie výpovede rozporuplné a nekorešpondujú ani s ostatnými vykonanými dôkazmi.

V tomto konkrétnom prípade o nepravdivosti minimálne častí výpovede poškodenej svedčia ostatné dôkazy. Poruchy správania maloletej, diagnostikované psychiatrickou, boli potvrdené v rámci interpretácie a rozboru výsledkov. Človek, ktorý má takéto výsledky a diagnostikované poruchy správania, má sklony ku záškoláctvu, poruchy správania sa môžu prejavíť aj zaklamaním. Zo správy pedopsychiatrickej ambulancie I. I. vyplýva, že poškodená má zmiešanú poruchu správania a emotivity u disharmonicky sa vyvíjajúcej osobnosti s rysmi hraničnej osobnosti. Pre poruchy správania bola hospitalizovaná v psychiatrickej liečebni Hraň od 30.04.2021 do 01.10.2021 s uvedenou diagnózou. Dva mesiace pred skutkom dňa 15.06.2022 bola odvezená na DO NsP v Liptovskom Mikuláši v ťažkej alkoholickej ebriete - intoxikácia alkoholom dosahovala 2 gramy na liter. Poškodená bola zverená do osobnej starostlivosti starej mamy pre opakované porušenia abstinencie a poruchy správania. Navyše pri vyšetrení, respektíve pri kontrole dňa 08.09.2022 poškodená nejavila známky stresovej poruchy, ani známky úzkosti, či strachu.

Prakticky jediný priamy dôkaz voči obžalovanému je výpoveď poškodenej zo dňa 17.09.2022 a jej výpoveď na hlavnom pojednávaní dňa 07.10.2024. V priebehu prípravného konania, ako aj výsluchom svedkov na súde bolo preukázané, že poškodená vo svojej výpovedi preukázateľne klame. Napríklad poškodená uviedla: „Potom sme sa s pani F. vrátili späť a ona tam ostala do rána so mnou, zamkla nás, ostala tam spať.“ Avšak svedkyňa F. na pojednávaní vypovedala: „G. som chodila počas noci kontrolovať a počas noci spala a v nasledujúce ráno potom spala dlhšie“. Až vo svojej neskoršej výpovedi toto mierne pozmenila, keď uvádzala, že ich pani F. zamkla v akoby samostatnom byte v rámci domu. Poškodená ďalej vo svojej výpovedi uviedla: „Ja napíšem papier, s ktorým mi pomáhala pani psychologička, mala som tam napísať, že konanie pána vychovávateľa som si zle vysvetlila a že objatie, venované mne, bolo na dobrú noc, tak ako aj ostatným deťom. Toto mi nadiktovala pani psychologička, ja som nemala poňatie, čo tam mám napísať. Nenútila ma to písať, ale povedala.“ Uvedené rozporné tvrdenia o diktovaní obsahu listu uvádzala aj vo výpovedi zo dňa 07.10.2024. Z výpovede s vedkyňou I. K. na pojednávaní vyplynulo, že pri spisovaní tohto záznamu boli prítomné len ona a poškodená G., ostatné kolegyne záznam podpisovali až dodatočne. Nevrela maloletej poškodenej, čo má písať, nemala pri sebe ani žiadne poznámky. Počas písania si robila prestávky, sem-tam sa pozrela na ňu, rozmýšľala. Z tohto vyplýva, tak ako už bolo uvedené, značný rozpor vo výpovedi poškodenej G. a to najmä v kontexte okolností bezprostredne po údajnom skutku.

Chcel by som poukázať aj na to, že svedkyňa F. v prípravnom konaní pri svojom výsluchu uviedla, že po skutku, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu v obžalobe, poškodená uvádzala nepravdu o zásadných veciach. Konkrétne, že išlo len o krátku dobu po skutku a svedkyňa F. bola presvedčená o tom, že jej poškodená klamala. Pri návšteve kamaráta z C. D. bola s ním maloletá poškodená v altánku v našom zariadení a tam ich videla svedkyňa ako sa „pusinkujú“ a objímajú. Maloletej povedala, že také veci nepatria do zariadenia, nakoľko sú tam aj iné deti. Ona, t. j. poškodená, jej odpovedala, že nič také spolu nerobili. Druhá situácia, ktorú opísala svedkyňa bola obdobná, vtedy jej kolegyňa hovorila, že maloletá sa mala bozkávať s chlapcom z Ukrajiny, s J.. Na otázku, prečo to urobila, prekvapila ju jej reakcia, keď odpovedala, že sa len objali na dobrú noc a nebozkávali sa. Toto mala svedkyňa F. povedať pani L..

Ďalej by som sa chcel vyjadriť a poukázať na popis skutku, tej prvej časti v obžalobe, s ktorou sa obžalovaný nestotožňuje, namieta ho a považuje ho za vymyslený. V zázname z mimoriadnej udalosti zo dňa 19.08.2022 si myslím, že poškodená G. spontánne, niekoľko hodín po skutku, popísala udalosti tak, ako sa naozaj stali. Tento záznam s ňou spísala pani F.. Citujem: „Spolu s I. M. sme išli do izby, kde je ubytovaná maloletá G.. G. nespala. S maloletou sme viedli rozhovor o vzniknutej situácii, kvôli ktorej kontaktovala svoju rodinu. Podľa vyjadrenia G. vychovávateľ, teda obžalovaný, ju navštívil v nočných hodinách (cca o 22.00 hod.,) v jej izbe. Sadol si k nej na posteľ, objal ju a pobožkal na hlavu a rameno. Presne v tomto istom duchu vypovedal, respektíve bol konfrontovaný obžalovaný, ktorý bez toho, aby bol oboznámený s výpoveďou poškodenej, uviedol, že si sadol na posteľ a stisol ju, božkal ju na vlasy a ruku. Z jeho strany išlo len o kamarátske gesto. Druhá verzia, ktorá je popísaná v zázname, ktorý spísala poškodená, tam spomína poškodená len objatia, ktoré mohol pán vychovávateľ jej venovať na dobrú noc, tak ako aj iným deťom.“

Z výpovede svedkyne K. vyplynula ďalšia verzia od poškodenej ako malo dôjsť ku žalovanému skutku, kde svedkyňa uvádza, že nezaznelo slovo prsník, ani prsia, pamätá si čo rozprávala poškodenej, že ju chytil za brucho, prisunul si ju k sebe a povedala mi, že ju chytal vyššie. To, že sa ju snažil pritlačiť alebo zvaliť, to si nespomína, že hovorila. Uviedla, že si myslí, že o krku jej rozprávala, že pusu na krk a rameno jej dal. Ďalšia verzia poškodenej vyplynula z výpovede svedkyne N., predtým M., tej mala poškodenej hovoriť, že ju mal hladkať po chrbte a bozkávať niekde na hlavu a krk. O prsiach jej nemala rozprávať. Svedkyňa F. vypovedala o ďalšej verzii, ktorú jej mala povedať poškodenej, že ju chytil okolo pliec a pohladkal po vlasoch. Ale nepamätala si, že by jej poškodenej vravela nejaké konkrétosti. Nehľadala za tým niečo sexuálne, pretože vychovávateľ vie, že keď vyzve dieťa, že si pôjdeme robiť domáce úlohy, tak ho objíme okolo pliec so slovami, poď ideme si robiť domáce úlohy. Z týchto všetkých rozdielných tvrdení, ktorými popisovala poškodenej domnelý skutok, možno z toho jednoznačne povedať a považovať poškodenú za nedôveryhodnú osobu, s tým, že preukázateľne klamala, resp. opakovane uvádzala rôznym osobám v krátkom časovom slede iné skutočnosti.

V nadväznosti na uvedené by som chcel poukázať aj na závery znaleckého posudku MUDr. Kosorínskeho, v ktorom uviedol, že nezistil žiadnu sexuálnu úchylku u obžalovaného, ktorá by sa prejavovala v jeho sexuálnom správaní, a ktorou by mal trpieť v čase spáchania skutku. V tejto súvislosti by som chcel poukázať aj na bezúhonnosť obžalovaného v čase skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, má vyše 61 rokov, doteraz nebol súdne trestaný, má čistý odpis registra trestov, nie je proti nemu vedené žiadne ďalšie trestné stíhanie, nebola na neho podaná žiadna ďalšia obžaloba na súdoch, obec ho hodnotí kladne, v centrálnej evidencii správnych deliktov a priestupkov má dva menej závažné priestupky z roku 2019 a z roku 2023, riešených mestskou políciou, pokuta 20,- Eur. V tejto súvislosti by som sa chcel vrátiť k tomu, že v prípravnom konaní, aj v konaní pred súdom, nebola vypočutá poškodenej G. v prítomnosti obhajcu, respektíve obžalovaného. Pritom jej zdravotný stav, ako je hodnotený aj zo záznamu psychologičky pre CDR C. D. I. K. zo dňa 08.09.2022, bol taký, že u poškodenej nie sú prítomné žiadne nočné mory, či iné trvalé traumy. Pri návrate spomienok dokáže normálne fungovať a zvláda ich. V neposlednom rade chcem poukázať na fakt, že v prípravnom konaní boli vypočuté tri maloleté, ktoré v čase výsluchov, t. j. dňa 3.11. 2022, mali I. L. 12 rokov, J. K. 15 rokov a I. K. 14 rokov. Som toho názoru, že vo výpovedi poškodenej zo dňa 17.09.2022 nie je toľko rozporov, ale vyslovene klamstiev preukázaných v priebehu konania svedkami, že túto jej výpoveď nemôžeme brať ako hodnovernú a ako dôkaz na to, aby súd uznal obžalovaného za vinného zo skutku uvedeného v obžalobe.

Z vykonaných dôkazov je zrejmé, že poškodenej vypovedala pred viacerými osobami diametrálne odlišne pokiaľ ide o samotný priebeh skutku. Dávam do pozornosti to, že poškodenej má diagnostikované poruchy správania, má sklony ku záškoláctvu, poruchy správania. Takáto osoba je schopná klamať, konať účelovo v snahe zlepšiť si pobyt v zariadení alebo prípadne zakryť svoje prehrešky, napríklad viaceré porušenia pravidiel pri intímnom styku s inými osobami, čo bolo taktiež výsluchmi preukázané. V uvedenom kontexte sa hodnotenie súdu javí ako arbitrárne a vychádzajúce len z výpovede poškodenej za súčasného ignorovania ostatných dôkazov. Ani komunikácia s F. F. a starou mamou nepredstavuje dôkazy, ktoré by preukazovali spáchanie skutku, keďže ide o nepriame svedectvá na základe informácií podávaných priamo poškodenej, ktorá opakovane uvádzala rôznym osobám odlišné verzie. Uvedené len preukazuje tú skutočnosť, že poškodenej neuvádza pravdivé informácie a jej výpoveď je nedôveryhodná.

Nesprávny je názor súdu, že obžalovaný mal postupovať predátorsky, keď si mal obeť pripravovať a to tým, že mal údajne cielene rozprávať o záľubách a objal ju. Uvedený názor v kontexte vychovávateľa Centra pre deti a rodiny, keď sa zdvorilý a ústretový prístup vychovávateľa spočívajúci v záujme o záľuby a potreby zverencov dáva za vinu v podobe obvinenia zo správania predátora, je nesprávny a arbitrárny. Nie je objektívne správne žiadať od vychovávateľa, aby bol voči deťom odmeraný, nepríjemný a nezaujímavý sa o ich záľuby bližšie len preto, aby nemohol byť neskôr obvinený z predátorského konania. Takýto názor popiera celý zmysel uvedených zariadení a vytvára atmosféru neprijateľnú a nevhodnú pre zverencov, keď vychovávateľia by sa báli byť čo i len kúsok citovo zafarbenejší, resp. príjemnejší voči zverencom, aby ich konanie nebolo následne pri akomkoľvek obvinení zverenca brané ako pritažujúci nepriamy dôkaz, resp. patologické správanie. Takýto záver a názor by v konečnom dôsledku išiel proti účelu daných zariadení a zneprijemňoval by pobyt zverencov práva z dôvodu strachu zamestnancov byť milí a citliví voči týmto osobám.

Podľa môjho názoru v tomto prípade chýba objektívna stránka trestného činu, konkrétne samotné konanie obžalovaného, keďže nebolo žiadnym dostatočným spôsobom preukázané, že by vôbec došlo ku skutku, resp. ku konaniu obžalovaného tak, ako je to popisované v obžalobe, najmä bozkávanie na rameno, pohyby rukou z brucha na prsníky a následné bozky na líce a tlačenie telom na poškodenú smerom na posteľ. Takéto správanie nevyplýva okrem jedinej výpovede poškodenej ani z jej písomného

prejavu, ale ani z jej vlastných tvrdení pred inými svedkami. Uvedené rozpory podporuje aj to, že poškodená vo svojej výpovedi zo dňa 17.09.2022 preukázateľne a úmyselne klamala vo viacerých podstatných skutočnostiach.

Mám za to, že na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych aj nepriamych dôkazov tvoriť určitú logickú, ničím nenarušovanú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku, ale usvedčuje aj obžalovaného z jeho spáchania a zároveň vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že je povinnosťou prokurátora obžalovanému preukázať, že bolo skutočne objektívne vykonané konanie, ktorého sa mal obžalovaný dopustiť. Vina obžalovaného musí byť preukázaná nespochybniteľne. Úvahy a domnienky nepostačujú na pozitívne hodnotenie o vine, a preto aj v takom prípade by mal súd aplikovať zásadu in dubio pro reo. Použitie tejto zásady prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v priebehu trestného konania o dokazovanej skutočnosti trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému skutkovému stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

S poukazom na všetky vyššie uvedeným skutočnosti navrhujem, aby Krajský súd v Žiline rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č. k. 3T/5/2023 zo dňa 05.03.2025 zrušil a oslobodil ma spod obžaloby v plnom rozsahu podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku.“

Dňa 4.6.2025 súdu prvého stupňa bolo doručené vyjadrenie prokurátora k odvolaniu obžalovaného, kde doslova uviedol:

„V označenej veci sa v celom rozsahu stotožňujem s rozhodnutím Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3T/5/2023 z 22. januára 2024, ktoré považujem za zákonné a správne.

Dôvody uvádzané obhajcom obžalovaného v odôvodnení odvolania sú opakujúce sa skutočnosti, ktoré boli prezentované na hlavnom pojednávaní a v predchádzajúcom odvolacom konaní.“

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor navrhol podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a sám rozhodol tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por. Verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného za splnenia zákonných podmienok.

Krajský súd ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späť vzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Na tomto mieste krajský súd pripomína, že sa jedná v poradí už o druhé rozhodnutie odvolacieho súdu, kedy Krajský súd v Žiline uznesením pod č. k. 3To/58/2024-331 zo dňa 30.5.2025 zrušil rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č. k. 3T/5/2023-281 z 22.1.2024 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, a to z dôvodu, že konaním okresného súdu bola zásadným spôsobom porušená zásada kontradiktórnosti tým, že v súdnom konaní aj napriek návrhom obhajoby súd nevypočul maloletú poškodenú. Zároveň konštatoval, že okresný súd taktiež nepostupoval správne a v súlade so zákonom, keď dňa 10.1.2024 na hlavnom pojednávaní vypočúval znalca PhDr. Jozefa Daňovského. Takýto nesprávny a zákonu odporujúci postup, keď PhDr. Jozef Daňovský v tom čase už nebol zapísaný do zoznamu znalcov, nebolo spôsobilé náležite konvalidovať ani zložením sľubu znalcom. Uvedený nesprávny postup okresného súdu mal za následok nezákonnosť vyššie uvedeného dôkazu (výpoveď znalca na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom dňa 10.1.2024) a predstavuje vážne procesné pochybenie v konaní, ktoré predchádzalo vyhláseniu napadnutého rozsudku. Na takýto nezákonne vykonaný dôkaz nie je možné prihliadať v procese hodnotenia dôkazov a nemôže byť podkladom pre konečné rozhodnutie vo veci (v tomto prípade odsudzujúci rozsudok). Súdu prvého stupňa uložil

predvolať maloletú poškodenú G., dať jej priestor na to, aby najskôr sama uviedla všetko, čo si pamätá ohľadom žalovaného skutku a následne umožniť obžalovanému (prípadne aj prokurátorovi) klásť jej otázky. Taktiež uložil pribrať do konania nového znalca z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí. Na záver krajský súd podotkol, že súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečin sexuálneho zneužívania podľa § 202 ods. 1 písm. a) Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný A. B. odvolanie v podstate založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblastí skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Vykonaným dokazovaním, zhodnotením všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach, súd dospel k záveru, že skutok, ktorý je popísaný vo výrokovvej časti rozsudku sa stal, dopustil sa ho obžalovaný A. B., ktorý svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu sexuálneho zneužívania podľa § 202 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona (v znení účinnom do 6. 8. 2024) po subjektívnej, ako aj objektívnej stránke, preto ho uznal vinným z jeho spáchania.

Obžalovaný v prvom rade namietal, že by sa skutok vôbec stal tak, ako sa mu obžalobou kladie za vinu. Vypovedal o svojej verzii skutku tak, že u poškodenej v izbe bol, rozprávali sa, ale poškodenú určite nechytal za prsia a jeho objímanie a bozky si zle vysvetlila. Hoci obžalovaný spáchanie skutku ako takého od začiatku trestného konania popieral a zľahčoval, respektíve popisoval inak, konanie obžalovaného mal súd preukázané najmä výpoveďou poškodenej G. H., ktorá bola vypočutá v prípravnom konaní po vznesení obvinenia dňa 17. 9. 2022 a následne po zrušení prvého rozsudku súdu prvého stupňa osobne na hlavnom pojednávaní dňa 7. 10. 2024. Poškodená aj v prípravnom konaní, aj na hlavnom pojednávaní veľmi detailne popísala charakter správania sa obžalovaného k nej dňa 18. 8. 2022 vo večerných hodinách a najmä ho popísala zhodne v oboch svojich výpovediach.

Poškodená vypovedala zhodne o všetkých skutkových okolnostiach, ktoré sú predmetom obžalobného skutku, o dátume, čase a mieste skutku (18. 8. 2022 v CDR v C. D.), kedy obžalovaný prišiel k nej do izby prvý krát po príchode do služby a objal ju a dal jej dve pusy na krk na ľavú stranu a odišiel. Ďalej ku skutku zhodne uviedla, že obžalovaný druhýkrát prišiel k nej do izby asi o 22.15 hod. a sadol si vedľa nej na posteľ, potom ju chytil okolo ramien a objal ju, sedel po jej ľavej strane. Odťahovala sa, lebo jej to nebolo vôbec príjemné, tak prestal. Začal jej dávať pusy na ľavé rameno. Mala na sebe tielko a kraťasy, rameno mala holé. Keď jej dal pusy, položil jej svoju ľavú ruku na brucho, išiel s ňou vyššie až na prsia. Chytil ju za jeden prsník a po druhom rukou prešiel. Zareagovala tak, že ho poprosila, aby sa jej nedotýkal a on dal svoju ruku preč. Postavil sa a povedal, že vidí, že sa s ním nechce objímať, myslel si, že si dajú spolu rande. Išiel smerom k dverám. Vtedy mu povedala, že nechce, aby si myslel, že ho vyhadzuje. Zastavil sa, znova si k nej sadol na posteľ z druhej strany, začal jej dávať pusy na líce, potom ju objal, takisto ako predtým, ale z druhej strany. Začal ich oboch tlačiť svojím telom, aby si ľahli na posteľ, na čo sa zaprela rukou, aby si neľahli a odtiahla sa od neho. Postavil sa, odišiel ku dverám a opýtal sa, či chce, aby s ním spala. Odišiel z jej izby, zatvoril dvere a počula, ako ide na horné poschodie. Ostala v šoku, nevedela, čo má robiť, s plačom zatelefonovala bratovi, povedala mu, čo sa stalo, ale nie tak obširne, len to hlavné. Keď spolu dotelefonovali, brat to išiel oznámiť babke. Na jej podnet okolo polnoci prišla do domova sociálna pracovníčka s vychovateľkou F.. Nespala, bála sa zaspáť, aby znovu neprišiel počas jej spánku. Keď prišli, chceli vedieť, čo sa stalo. Povedala im ohľadne tej situácie, bolo už dosť neskoro, vychovateľka musela ísť odviezť sociálnu pracovníčku domov. Nechcela tam ostávať sama, išla s nimi. S F. sa potom vrátili späť a ona s ňou ostala do rána, zamkla ich, ostala tam spať.

Potom popísala okolnosti riešenia udalosti v nasledujúcich dňoch so zamestnancami CDR - so zástupkyňou riaditeľa (svedkyňa F.) so psychologičkou (svedkyňa K.), ktorým povedala, čo sa stalo. Spýtali sa jej, ako to chce riešiť, že to buď dajú na políciu, alebo budú to riešiť inak. Mala chvíľu čas si to rozmyslieť, volala starkému, ktorý jej povedal, že na políciu to bude dávať zbytočne, lebo to bude tvrdenie proti tvrdeniu a každý bude stáť na strane vychovateľa. Povedala im, že to nebude riešiť cez políciu. Druhá možnosť, ktorú jej dali v domove, bola, že napíše papier, s ktorým jej pomáhala pani psychologička, kde mala napísať, že konanie vychovateľa si zle vysvetlila a objatie jej venované, bolo na dobrú noc, ako aj ostatným deťom. Toto jej nadiktovala psychologička, pretože nemala poňatie, čo tam má zmeniť. Nenútila ju to písať, ale povedala to. Povedala im, že bude stále tvrdiť, čo sa stalo, na čo jej povedali, že jej veria, ale musí to napísať, keď to nechce riešiť cez políciu, budú stáť pri nej, nech sa rozhodne akokoľvek. Povedali jej, aby to napísala, keď to cez políciu riešiť nechce. Keď to prešetrovali, mala pocit, že jej veria. Niektorí hovorili, že došlo k nedorozumeniu, niektorí jej povedali, že jej veria. V domove tú situáciu popísala rovnako, ako pri výsluchu. O incidente sa zdôverila bratovi, starej mame, starému otcovi a v domove chovankyni F., ktorej o tom večer napísala cez Instagram. Dozvedeli sa o tom aj F. súrodenci. F. jej povedala, že asi druhý deň po tom, ako sa jej to stalo, si ju zavolała psychologička a povedala jej, aby o tom nikomu nehovorila. Okrem F. sa o tom rozprávala aj s M., Ukrajincom z jej skupiny, ktorý jej povedal, že ukrajinské dievča, ktoré tam bolo predtým, spomínalo, že sa jej stalo niečo také. Aj F. jej povedala, že nie je prvá ani druhá, v K. C. mal obťažovať J..

Na hlavnom pojednávaní poškodená vypovedala zhodne, jedinou odlišnosťou oproti jej predchádzajúcej výpovedi bolo, že si presne nespomínala, keď ku nej prvý krát prišiel obžalovaný a objal ju, koľkokrát

ju pobožkal na krk na ľavú stranu, pamätala si tri pusy a uviedla, že to bolo postojacky, nesedel pri nej. Keď prišiel druhý krát, sadol si z jej ľavej strany a potom, keď sa od dverí vrátil, sadol si na jej pravú stranu. Takéto správanie vychovávateľov u väčších detí určite nebolo, vychovávateľky ich neobjímali, nebozkávali. Keď jej prešiel po bruchu, mala oblečené krátke tielko, nebola si istá, či ju hladkal po holom bruchu. Dole mala oblečené kraťasy. Za prsník ju chytil raz. Vysvetlila tiež, že keď v noci s F. ostali samé, táto zamkla vchodové dvere do ich časti, čo bol akoby samostatný byt vo veľkom dome, pričom F. ostala spať v obývačke na gauči a ona v izbe, ktorá nebola zamknutá. Ráno, keď vstala, riešilo sa to s ľuďmi z detského domova, aj so psychologičkou, písal sa aj ten papier. Nevedela, čo chcú alebo požadujú od nej, aby tam napísala, takže jej ho v podstate nadiktovala psychologička. Nevedela, prečo psychologička z domova teraz tvrdí niečo iné, vtedy stáli na jej strane. Cez políciu to nechcela riešiť, lebo spomínať si na tieto veci a stále o tom hovoriť, je pre ňu nepríjemné a stresujúce.

Súd nemal dôvod neveriť jednotlivým výpovediam poškodenej, či už bola vypočutá za prítomnosti zákonnej zástupkyne ešte ako maloletá a prokurátora s využitím technických zariadení určených na záznam zvuku a obrazu v prípravnom konaní podľa záznamu vyšetrovateľa sa psychológ výsluchu nemohol zúčastniť, alebo bola vypočutá pri podávaní trestného oznámenia dňa 14. 9. 2022 za účasti školskej psychologičky I. O. C. a riaditeľky školy F. P., alebo bola vypočutá osobne na hlavnom pojednávaní za prítomnosti psychologičky a obhajcu obžalovaného. Na hlavnom pojednávaní síce uviedla, že si nespomína, koľkokrát ju pobožkal na krk, že si pamätá tri pusy, ktoré jej dal postojacky. Skutočnosť, či jej obžalovaný dal na krk dve alebo tri pusy však súd nepovažuje za podstatnú a v kontexte znaleckého dokazovania, ktoré pripúšťa nevedomé skresľovanie prežitých skutočností v nepodstatnej miere, ešte nespôsobuje nedôveryhodnosť výpovedí poškodenej. O to viac nie je dôvod neveriť výpovedi poškodenej, keď zo znaleckého posudku podaného znalkyňou z odboru klinická psychológia detí za účelom zistenia miery vierohodnosti jej výpovede, jednoznačne vyplýva, že všeobecná a špecifická vierohodnosť jej výpovede je zachovaná. V rámci znaleckého dokazovania vykonaného v priebehu súdneho konania bolo zistené, že vedomé skresľovanie prežitých skutočností, v zmysle ich bagatelizácie alebo zveličovania v prospech alebo neprospech podozrivého (obžalovaného), u poškodenej nebolo preukázané. Nevedomé skresľovanie prežitých skutočností v nepodstatnej miere a vo svoj prospech je prípustné, môže mať teoreticky súvis s obrannými mechanizmami poškodenej v zmysle úniku do denného snenia, je to čiastočné zastúpenie kompenzačných mechanizmov pri nevedomom skresľovaní. Poškodenou bola pri znaleckom vyšetrení popisovaná neutrálna kvalita citového vzťahu k osobe, ktorej sa výpoveď týka a je vysoko nepravdepodobné, aby poškodená interpretovala skutočnosti, ktoré sa stali, bez toho, aby ich ako také prežila. Skóre lži bolo síce mierne zvýšené, to však priamo nevypovedá o tom, že by poškodená mala tendenciu vedome, prípadne účelovo klamať. Keďže ide o emočne veľmi významné skutočnosti, skresľovanie sa môže prirodzene vyskytnúť. Znalkyňou nebol zaznamenaný žiadny zmysluplný dôvod, ktorý by spochybňoval výpovede poškodenej v zmysle, že by si ňou uvádzané skutočnosti poškodená vymyslela, možnosť úmyselnej lži za účelom vedomého priania poškodiť osobe obžalovaného znalkyňa hodnotila ako málo pravdepodobnú. Vychádzajúc z konkrétnych psychických ťažkostí poškodenej v minulosti, neboli u nej zaznamenané poruchy vnímania a myslenia, to znamená nebola u nej diagnostikovaná psychotická porucha, ktorá by jej mala výrazným spôsobom znížiť zmysel pre objektívnu realitu.

Poškodená na hlavnom pojednávaní výslovne uviedla, že jej nerobí dobre o tomto zážitku znovu rozprávať, aj preto to nechcela riešiť cez políciu. Súd teda mohol bezprostredne z výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní vnímať, aký nepriaznivý vplyv malo na vtedy maloletú oživovanie traumatizujúcich spomienok na konanie obžalovaného namierené proti intímnym oblastiam jej tela, uvedené korešpondovalo aj s verbálnymi a neverbálnymi prejavmi poškodenej zachytenými na obrazovo-zvukový záznam z jej výsluchu v prípravnom konaní. Významným postrehom, na ktorý poukázal psychológ I. J., u ktorého poškodená absolvovala terapeutické sedenia a venovali sa aj udalostiam v súvislosti so skutkom, ktorý je predmetom trestného stíhania, sú neverbálne prejavy správania poškodenej, ktoré mohol tento psychológ pozorovať pri ich rozhovore, ktorý bol uskutočnený dokonca s odstupom niekoľkých mesiacov po skutku. Poukázal na to, že tieto neverbálne prejavy zodpovedali tomu, čo poškodená verbálne popisovala. Uvedené opäť len nasvedčuje tomu, že nie je dôvod neveriť výpovedi poškodenej. Nielen z obsahu správy psychológa I. J. v časti, kde poukázal na obavy poškodenej, že terapeut jej správanie sa v danej situácii vyhodnotí kriticky a negatívne, ale aj z obsahu rozhovorov so psychologičkou I. K. a starým otcom, kde sa rozhodovala, či vec bude riešiť cez políciu, vyplýva, že poškodená vyjadrovala opakované obavy, že jej aj tak nebudú kompetentní veriť. K tomuto sa poškodená vyjadrila aj neskôr, v rámci vyšetrenia pred znalkyňou (strana 21 znaleckého

posudku), kedy uviedla, že ju mrzí, že ona z toho vychádza ako psychicky narušená a nedôveryhodná, hoci je pravdou, že má psychické problémy. Na tomto mieste sa žiada opakovane uviesť, že psychické problémy poškodenej a poruchy správania (kvôli ktorým bola v minulosti opakovane hospitalizovaná na psychiatrii a aj sa ocitla v CDR, kde bola vystavená sexuálne motivovanému správaniu obžalovaného) nijakým spôsobom nesúvisia so skutkom a nijakým spôsobom neovplyvňujú jej výpoveď z hľadiska jej vierohodnosti.

U poškodenej nebol zistený žiadny motív klamať, či snaha uškodiť obžalovanému, práve naopak. Z jej výpovede pred znalkyňou vyplýva, že chce len spravodlivosť, nech sa to neopakuje, aby obžalovaný nemal kontakt s deťmi ako vychovávateľ, tiež počula, že nebola prvá, nechce sa pomstiť. Zo znaleckého posudku bolo preukázané, že v rámci motivačných premenných má poškodená neutrálnu kvalitu citového vzťahu k osobe, ktorej sa jej výpoveď týka, teda k osobe obžalovaného a nebol zaznamenaný žiaden zmysluplný dôvod, ktorý by spochybňoval výpovede poškodenej v tom zmysle, že by si ňou uvádzané okolnosti vymyslela, možnosť úmyselnej lži za účelom vedomého priania poškodiť osobe obžalovaného je málo pravdepodobná. Nie je tu ani žiadna okolnosť v správaní alebo v osobnosti poškodenej, ktorá by nasvedčovala tomu, že by mala záujem na tom, aby obžalovanému chcela bezdôvodne uškodiť alebo pod takouto zámienkou upútať na seba pozornosť, sama uviedla, že trestné oznámenie by nepodávala, pretože jej nerobí dobre o tomto zážitku rozprávať a ani nevie, kto trestné oznámenie podal. Uvedenému svedčí aj skutočnosť, že skutok sa stal 18. 8. 2022, pričom v CDR bola poškodená umiestnená od 15. 8. 2022, teda obžalovaného v podstate ani nepoznala, pred skutkom sa s ním rozprávala raz alebo dvakrát.

V kontexte uvedeného teda tvrdenia obžalovaného, že si „objatie a otcovský bozk“ zle vysvetlila, a ktoré sa rozhodla napísať do svojho písomného vyhlásenia pod tlakom okolností, nie z vlastného presvedčenia a vôle, vyznievajú nevierohodne a len ako argumentácia v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti.

Okrem výpovede poškodenej, ktorej hodnovernosť nie je žiadnym spôsobom narušená, je jej výpoveď podporená a vyhodnocovaná v kontexte ďalších vykonaných dôkazov, najmä výpovedí svedkyne a v tom čase zákonnej zástupkyne J. Q., svedkyne M. O. N. (M.), a listinných dôkazov, v ktorých sa objavuje taktiež bezprostredný popis udalostí po tom, čo ich zažila a uviedla ich ihneď po udalosti inej chovankyni domova F. F. prostredníctvom písomnej správy cez Instagram a telefonicky svojmu mladšiemu bratovi, ktorý o tom hneď upovedomil ich starú matku a tá zaslala SMS správu sociálnej pracovníčke M. N. (M.). Na nasledujúci deň poškodená rozpovedala o skutku psychologičke I. K. a I. F., telefonicky starému otcovi a neskôr aj psychológovi, ku ktorému chodila na terapiu. Výpoveď poškodenej preto nie je jediným usvedčujúcim dôkazom, o ktorý by súd oprel svoje rozhodnutie.

Opis udalostí poškodenou plne korešponduje s okolnosťami tak, ako ich opísala svojmu bratovi, od ktorého sa tieto okolnosti dozvedela jej stará matka, svedkyňa J. Q., ktorá jasne vypovedala o tom, čo jej vnuk povedal, že mu telefonovala sestra G. a plakala, že sa bojí zaspáť, lebo u nej v izbe bol vychovávateľ, ktorý ju pusinkoval po tvári, krku a chytil za prsia a brucho. Jej vnučka prsia určite spomenula. Svedkyňa rovnako potvrdila, že sociálnej pracovníčke M. M. (N.) zaslala SMS-ku, ktorej obsahom boli všetky tieto okolnosti (vychovávateľ ju bozkával, chytil za prsia, bojí sa). Od sociálnej pracovníčky dostala spätnú telefonickú reakciu, s tým, že vec idú riešiť a po príchode do domova sa to, čo hovorí poškodená, potvrdilo. K písomnému vyjadreniu, ktoré jej vnučka spísala v domove na podnet osôb z centra, jej sama vnučka (poškodená) povedala, že papier v centre musela podpísať, bolo jej to proti srsti, pretože tam bolo napísané, že sa s ňou prišiel rozlúčiť na dobrú noc. Nesúhlasila s tým, čo tam bolo napísané, ale povedala im, že to podpíše, keď to treba uzavrieť, ale stále bude trvať na svojom.

Výpoveďou svedkyne M. O. N. (M.) z prípravného konania mal súd preukázané, že od zákonnej zástupkyne poškodenej J. Q. dostala správu o tom, že sa G. bojí zaspáť, lebo ju obťažoval vychovávateľ. Po príchode do domova aj so svedkyňou F. im poškodená rozprávala, že vychovávateľ sedel pri nej pri posteli, bozkával ju na tvár, na krk, na rameno, objímal ju. Tiež im tvrdila, že predtým mal nejaké narážky, pozýval ju na rande. V izbe bol za ňou prvý raz, dal jej dobrú noc, objal ju, bolo jej to divné. Keď prišiel ešte druhý raz do jej izby, sadol si vedľa nej na posteľ, dotýkal sa jej, spomínala, že sa dotýkal brucha, svedkyňa si už nespomínala, či aj niekde inde, objímal ju, bolo jej to nepríjemné, odťahovala sa od neho. Keď mu povedala, že má prestať, odišiel preč. Nepamätala si, že by poškodená mala uvádzať hladkanie za prsia. Určite jej nepovedala o tlačením telom. V noci boli aj za obžalovaným, ktorému povedali, že poškodenej je zle a vychovávateľka (F.) ostáva na noc. Svedkyňa si na hlavnom pojednávaní už detailne nepamätala, čo jej bolo povedané G., myslela si, že prsia spomínala, a o prsiach sa písalo aj v SMS,

tú už nemá k dispozícii. G. sama od seba nehovorila, odpovedala len na otázky. Sama hovorila len to, že ju hladkal po chrbte a o bozkávaní niekde na hlavu a na krk. Keďže svedkyňa si na mnohé okolnosti nespomínala, najmä ohľadne hladkania za prsia, pri odstraňovaní rozporov poukázala najmä na odstup času. Napokon však potvrdila, že informáciu o prsiach mala z SMS-ky a G. to iba potvrdila na jej otázku, sama im o prsiach nerozprávala a viac to pri rozhovore s ňou nerozvádza.

Hoci svedkyňa I. K. vo svojej výpovedi v prípravnom konaní priamo nepotvrdila, že by jej poškodená hovorila o chytaní obžalovaným za prsník (spomínala prisunutie a objímanie, pusu na hlavu, pusu na rameno, na krk, chytanie za brucho a vyššie, prsia alebo prsník nespomínala), uvádzala tiež, že poškodená po tom, čo obžalovaný odišiel, začala mať strach, kontaktovala inú chovankyňu F. F. a svojho brata. Pri psychologickom vyšetrení videla na poškodenej, že je roztrasená a upokojovala ju. Na hlavnom pojednávaní potvrdila, že poškodená jej povedala, že ju hladkal na bruchu a išiel vyššie. Nevedela však, či jej povedala vyslovene, že ju chytil za prsník, už si to nepamätala. Keď jej o tom poškodená nasledujúci deň po jej príchode do práce rozprávala, hlas sa jej triasol a prejavovala známky prežívania nepríjemných pocitov a vyzerala vyčerpaná, nevyzpala sa. K spisovaniu záznamu v tom čase maloletou poškodenou, svedkyňa poprela, že by jej vravela, čo má písať, poškodená nemala pri sebe ani žiadne poznámky a bolo na nej vidieť, že bola rozrušená, keď ho spisovala. Svedkyňa sa od I. F. dozvedela, že sa rozprávali s G., ktorá ide spísať papier, že nejde podávať trestné oznámenie po tom, čo jej bolo vysvetlené, ako môže postupovať. Od poškodenej mala informáciu, že o týchto dvoch možnostiach sa dozvedela od I. F. (teta G.) a o tom, čo má do tohto stanoviska uviesť, sa rozprávala s vedúcou úseku (I. F.). Počas neskorších sedení jej poškodená hovorila, že pri spomienke na incident má zimomriavky a nerobí jej to dobre.

Z výpovede svedkyne I. M. F. k okolnostiam skutku vyplynulo, že na základe informácií od starej matky poškodenej o obťažovaní G. vychovávateľom, po príchode do centra spolu so svedkyňou M., teraz N., išli za poškodenou, ktorá im uviedla, že ju obžalovaný objal okolo pliec, dal jej pusu na vlasy alebo čelo, poprial dobrú noc a odišiel. Po hodine prišiel k nej opäť, sadol si na posteľ, zase ju objal, hladkal po ruke, asi jej dal pusu na vlasy alebo na čelo. Videl, že jej to je nepríjemné, odišiel z izby preč. S obžalovaným sa o tom v noci nerozprávali, povedali mu, že sa G. necítila dobre a zostanú tam do rána, až ráno mu povedala, prečo v noci prišla, teda, že poškodená sa vyjadřila, že ju v noci obťažoval, z čoho bol veľmi rozrušený a vystresovaný. Okolnosti, ktoré jej popísal obžalovaný, sa údajne zhodovali s tým, ako ich popísala poškodená. Na hlavnom pojednávaní svedkyňa opakovane poukazovala na odstup času s tým, že si už nepamätala podrobnosti zo svojej predchádzajúcej výpovede. Uviedla, že im poškodená hovorila o tom, že ju obžalovaný chytil okolo pliec a pohladkal po vlasoch.

Z výpovede tejto svedkyne je však zrejme zľahčovanie situácie a zahmlievanie konania obžalovaného, keď uviedla, že si nepamätá, že by poškodená vravela nejaké konkrétne a nehľadali za tým niečo sexuálne. Ťažko sa dá uveriť takýmto tvrdeniam v kontexte toho, že svedkyňa musela mať od svedkyne N. (M.) vedomosť o obsahu SMS správy od starej matky poškodenej (kde ako potvrdila aj Q., aj N., bolo popísané obchytkávanie za prsia) a dôvode, kvôli ktorému sa v nočnú hodinu vracajú obidve naspäť do práce a idú riešiť obťažovanie chovankyne vychovávateľom. Pokiaľ svedkyňa uviedla, že u vychovávateľov je bežné, ak dieťa v centre pre deti a rodiny slovne vyzve na robenie si domácich úloh a popri tom ho objíma okolo pliec, ide o situáciu úplne odlišnú, oproti tej, ktorú zažila poškodená, pretože súd predpokladá, že vychovávateľka tak nerobí po 22.00 hod., bez prítomnosti ďalších iných osôb a nedáva popri tom nástročným chovancom bozky na rôzne časti tela, či už by to boli len bozky vlasy alebo čelo, alebo hladkanie po ruke, či chytanie za intímne zóny, za súčasného sedenia na posteli. Nehovoriac o tom, že poškodená by zrejme nebola tak rozrušená, aby kvôli chyteniu okolo pliec a pohladkaniu po vlasoch vychovávateľom, plakala, zalarmovala prostredníctvom brata starú matku, ktorá okamžite kontaktovala sociálnu pracovníčku s tým, že maloletá sa bojí, lebo ju vychovávateľ obťažoval a chytil za prsia, a napokon rozrušenie a stres prežívala aj na nasledujúci deň, keď viedla rozhovor s psychologičkou K..

Podľa výpovede svedkyne I. G. F. malo dôjsť k nejakému incidentu medzi vychovávateľom a poškodenou, strohé informácie mala od vychovávateľa a psychologičky. Svedkyňa tvrdila, že jej po príchode do centra G. povedala, že si to nejak premyslela, že asi si tú situáciu nejakou zle vyhodnotila, či môže ešte zavolať starému otcovi a poradiť sa s ním. Po rozhovore so starým otcem ako zákonným zástupcom sa G. rozhodla, že trestné oznámenie podávať nebude, čo svedkyňa akceptovala a požiadala psychologičku, aby G. v jej prítomnosti urobila o tomto záznam. O celej záležitosti informovala starú

matku Q., ktorá jej povedala, že nechce mať s touto udalosťou nič spoločné. Na hlavnom pojednávaní uviedla, že o skutku sa dozvedela od vychovávateľky F., že G. navštívil vychovávateľ v izbe, objal ju a chytil za ruku, maloletá jej povedala, že ju chcel objasť na dobrú noc a jej to bolo nepríjemné. Poškodenú videla prvýkrát, nevidela na nej, že by bola v strese alebo nepokojná. Spisanie záznamu má na starosti psychológ, nevedela, čo bolo obsahom rozhovoru so psychologičkou a na čom sa dohodli, G. potom ešte chcela telefonovať so starým otcom, čo jej umožnili. Starú matku telefonicky kontaktovala na nasledujúci deň, uviedla, že nechce mať s touto záležitosťou nič spoločné. Keďže v tom čase nemali stanovené podrobné postupy k takýmto situáciám, postačovalo im, že maloletá sa porozprávala so starým otcom, či to ide riešiť ďalej alebo nie. Tvrdenie svedkyne o tom, že obsah záznamu spisovala poškodená na základe rozhovoru so psychologičkou, rozporovala svedkyňa, psychologička K., ktorá uviedla, že práve F. jej oznámila, že sa rozprávali s G. a ide spísať stanovisko o nepodaní trestného oznámenia, pričom o tom, čo má doňto uviesť, sa rozprávala s vedúcou úseku (F.). Tieto svedkyne teda odkazujú jedna na druhú ohľadne rozhovorov s poškodenou a okolností spísania daného záznamu. Výpoveď tejto svedkyne je v rozpore aj s výpoveďou poškodenej o okolnostiach spísania jej stanoviska vlastnou rukou, rozhodne to nebola v tom čase maloletá poškodená, ktorá iniciatívne povedala, že situáciu asi zle vyhodnotila a ide sa poradiť so starým otcom. Z výpovede poškodenej vyplýva, že ju inštruovala psychologička, čo má napísať, že si konanie vychovávateľa zle vysvetlila („nadiktovala jej to psychologička, pretože nemala poňatie, čo tam má zmieniť“). Skutočný vnútorný postoj poškodená nikdy neprehodnotila, spísaním tejto písomnosti v podstate chcela vyhovieť dospelým, ktorí „potrebovali vec nejako uzavrieť“ a snažila sa prijať názor starého otca, že by jej tvrdeniam v konečnom dôsledku aj tak nikto neveril. O jej vlastnom presvedčení a pochybnostiach, ktoré poškodená cítila a vložila do ňou písaného textu, svedčí aj formulácia „že si to možno zle vysvetlila a tie objatia mohol pán vychovávateľ venovať..“. Tvrdenia svedkyne F. o tom, akú hlbokú mala vedomosť o skutku, spochybňuje aj obsah písomnosti poškodenej, kde výslovne napísala, že pani G., vedúca CDR, sa zaujímala o to, čo sa stalo a poškodená jej povedala všetko o danej situácii.

Z opatrení a rozhovorov, ktoré vykonala psychologička I. K. vyplýva, že aj ona danú situáciu vyhodnotila ako dostatočne závažnú na to, aby boli prijaté opatrenia spočívajúce aspoň v nahlásení udalostí ich priamej nadriadenej a psychologickéj pomoci poškodenej. Vedúca úseku starostlivosti v Centre pre deti a rodiny C. D. s pracoviskom v C. D. I. F. však urobila to, že dala na výber v prvom rade vtedy ešte maloletej poškodenej, aby sa rozhodla, či ide alebo nejde podávať kvôli tejto udalosti trestné oznámenie a následne pri pochybnostiach jej umožnila poradiť sa so starým otcom, ktorý v tom čase jej zákonným zástupcom ani nebol. Postup tejto svedkyne súd hodnotí ako nesprávny a rozhodne ho možno považovať za alibistický najmä v tom, že po zistení skutočností, ktoré môžu nasvedčovať spáchaniu trestného činu, mala priamo kontaktovať a informovať zákonnú zástupkyňu, svojho nadriadeného, prípadne aj OČTK, aby sa vec ihneď začala prešetrovať, nie prenášať zodpovednosť za rozhodnutie, či sa vec bude alebo nebude prešetrovať, na maloletú poškodenú, ktorá bola vtedy v dočasnej starostlivosti centra pre deti a rodiny. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že maloletej poškodenej vyslovila podporu, nech by sa rozhodla postupovať akokoľvek. Postup svedkyne I. F., ktorý vyústil do spísania písomného vyjadrenia maloletou poškodenou, jednoznačne vyvoláva podozrenia zo snahy vec zľahčovať a kamuflovať za účelom čo najskoršieho uzavretia veci. Aj keď postup zamestnancov centra nie je predmetom tohto konania, súd považuje za absolútne neprípustný takýto prístup osôb, ktoré majú dbať na ochranu práv a záujmov maloletých osôb, ktoré sú do starostlivosti ich zariadenia zverené, práve v takých citlivých otázkach, akým je podozrenie zo sexuálne motivovaného správania zamestnancov alebo sexuálneho zneužívania maloletej osoby, ktorá navyše trpí poruchami správania, na ktoré sa lieči u psychiatra a pravidelne vyhľadáva pomoc psychológa.

Pokiaľ sa týka záznamu o mimoriadnej udalosti, spisujúce osoby len všeobecne do neho uviedli dôvod, pre ktorý ich v nočných hodinách kontaktovala zákonná zástupkyňa poškodenej (vnučka sa bojí zaspasť, pretože ju obťažoval vychovávateľ), ale nezapísali doň konkrétny dôvod, ktorý vo svojej výpovedi uviedla stará matka J. Q. a svedkyňa N. (M.), v čom obťažovanie primárne spočívalo (chytanie za prsia). Podľa tam zaznamenaného vyjadrenia G., ju vychovávateľ objal a pobožkal na hlavu a rameno. Na druhú stranu vychovávateľ sa im vyjadril tak, že prišiel za poškodenou do izby, sedela na stoličke, postavila sa, následne sa objali, odišiel. O 22.30 hod. bol skontrolovať skupinu, aj G., ktorá sedela na posteli, sadol si ku nej a stisol ju, videl, že jej to prekáža, božkal ju na vlasy a ruku, išlo len o kamarátske gesto. Zaprial jej dobrú noc a išiel hore.

V rámci výpovedí obžalovaného nemožno prehliadnúť viacero rozporov navzájom, ako aj rozporov medzi jeho výpovedami a vyššie uvedenými dôkazmi. V prípravnom konaní uviedol, že nie je pravdou, že by bol za poškodenou v izbe trikrát, bol tam iba ten jedenkrát. Na hlavnom pojednávaní uviedol, že u poškodenej na izbe bol dva krát, nie tri krát. Taktiež si odporoval v konaní, ktoré vo vzťahu k poškodenej urobil, v prípravnom konaní tvrdil, že po prvom objatí sa maloletá usmiala, po druhom sa zháčila, preto jej dal na vlasy bozk. Po tom, čo bol konfrontovaný s obsahom záznamu spísaného kolegyňami na základe toho, čo im uviedol (prvý príchod do izby, objatie, druhý príchod do izby, stisnutie, bozkanie na vlasy a ruku) už uvádzal, že poškodenú objal iba raz a stotožňuje sa s tým, čo je uvedené v zázname. Pokiaľ obžalovaný tvrdil, že ešte počas nočnej sa dozvedel, že G. sa na neho sťažovala svojej starej mame, ktorá ich telefonicky kontaktovala, o čom mu povedali kolegyne F. a M., ktoré do domova prišli, výpovede týchto svedkýň však uvedené nepotvrdili, vyplynulo z nich, že mu takéto okolnosti nerozprávali a až ráno mu F. uviedla skutočný dôvod, pre ktorý ostala v noci v centre. Rovnako v prípravnom konaní tvrdil, že sa s poškodenou rozprával a ona mu hovorila, prečo je umiestnená v centre, ale na hlavnom pojednávaní už dôvod jej umiestnenia v centre pre rodiny nepoznal. Z týchto dôvodov súd obhajobe obžalovaného neuveril a vyhodnotil ju ako účelovú v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti.

Výpoveď poškodenej bola podporená aj ďalšími dôkazmi, ktoré boli v tomto konaní vykonané, najmä textovou správou, ktorú bezprostredne po skutku zaslala prostredníctvom siete Instagram inej chovankyni CDR F. F., ktorej písala, že ju „A. obchytával a dával jej pusy na tvár“ s tým, aby o tom nikomu nehovorila. Skutočnosť, komu takúto správu poslala, aj jej obsah potvrdila poškodená vo svojej výpovedi. O tejto správe mala vedomosť aj svedkyňa I. K. a do záznamu o mimoriadnej udalosti ju zapísali aj F. s M.. Ide o bezprostredný dôkaz, ktorý tiež potvrdzuje verziu udalostí uvádzaných poškodenou. Ďalším písomným dôkazom svedčiacim pravdivosti popisu okolností skutku poškodenou je správa psychologičkej ambulancie I. F. J., do ktorej poškodená chodievala pred skutkom aj po ňom na psychoterapiu. Poškodená o udalostiach súvisiacich so skutkom nezačala hovoriť spontánne, ale až na otázku terapeuta. Podrobne mu popísala konanie obžalovaného (chválil ju ako dobre vyzerá, akú má postavu a navrhol jej, že ju zoberie do posilňovne, neskôr, keď mal službu v noci, vošiel do izby, začal ju objímať, pobožkal ju opakovane na krk, začal sa jej dotýkať na intímnych miestach, nechcela to, kládla odpor. Postavil sa, že ide preč, že je sklamaný, ale vrátil sa k nej, snažil sa ju zvaliť do ľahu na posteľ, bozkával ju, dotýkal sa jej). Popísala aj koho kontaktovala, komu o tom rozprávala, ako reagoval starý otec, ako sa vec riešila v domove, aj to, že sa jej vracali spomienky na to, čo sa stalo. Z uvedenej správy dokonca vyplývajú obavy poškodenej, že by terapeut mohol negatívne alebo kriticky vyhodnotiť jej správanie v danej situácii. Významným postrehom psychológa svedčiacim o pravdivosti poškodenej a nepriaznivom dopade konania obžalovaného na poškodenú však je, že pri rozhovore o týchto udalostiach neverbálne prejavy poškodenej zodpovedali tomu, čo verbálne popisovala (hlas, dikcia, mimika, gestikulácia) a opakovane sa sťažovala na triašku, ktorú cítila pri popise udalostí, evidentne jej bolo nepríjemné spomínať na tieto udalosti. Preto aj tieto dôkazy, hoci nepriame, o ktorých vedomosť získali od poškodenej, patria k ucelenej reťazi usvedčujúcich dôkazov o vine obžalovaného.

Skutočnosť, že poškodená o zážitku so zneužitím vychovávateľom uviedla aj svojej psychiatrické pri kontrole dňa 8. 9. 2022 vyplýva zo správy I. I.. To, že psychiatricka nepozorovala na maloletej známky stresovej poruchy, úzkosti, či strachu neznamena, že sa skutok nestal tak, ako vypovedala poškodená, alebo, že by vypovedala nepravdu. Napokon prejavy rozrušenia a úzkosti pozorovala na nej aj psychologička K. bezprostredne po skutku, o čom aj vypovedala, a prípadné ďalšie obavy a strachy poškodenej zapisovala do záznamových hárkov z ich rozhovorov.

Hoci z výpovedí svedkýň J. K., I. K. a I. L., či vyťaženia J. K., chovankýň domova v K. C., vyplýva popis negatívnych skúseností so správaním obžalovaného počas jeho pracovného zaradenia v tomto zariadení, ktoré mali byť riešené aj hlavnou vychovávateľkou, žiadnym ďalším dôkazom nebolo potvrdené, že by bol obžalovaný skutočne zamestnávateľom, či iným orgánom prejednávany pre neprípustné konanie voči osobám, nad ktorými vykonával dozor. Uvedené rozporoval a svoje tvrdenia s ich tvrdeniami konfrontoval práve obžalovaný. Obsah ich výpovedí nie je vo vzťahu k tomuto konaniu až tak podstatný, keďže ani jedna zo svedkýň nemala priamo, či nepriamo akúkoľvek informáciu ku skutku, ktorý je predmetom tohto trestného konania. V kontexte uvedeného ich výpovede nepriniesli ku skutkovému stavu žiadne relevantné skutočnosti, rovnako tak výpoveď svedkyne I. O. C., ktorá bola len pri vypočutí maloletej poškodenej do trestného oznámenia a inak jej psychologickú pomoc neposkytovala.

V kontexte všetkých vykonaných dôkazov, aj s poukazom na citovanú judikatúru, hoci staršieho dáta, je súd názoru, že nešlo len o letmé dotyky (hoci cez odev), pretože obžalovaný podľa výpovede poškodenej sa chytal najprv jedného prsníka poškodenej (nešlo len o letmý dotyk) a následne prešiel rukou na jej druhý prsník. Z uvedeného popisu rozhodne nemožno uzavrieť, že by šlo o jednorazový letmý dotyk, ale cielené chytenie za prsník (ohmatanie), intímnej časti tela poškodenej, dotyky, ktorých môžu smerovať k sexuálnemu vzrušeniu konajúcej osoby. Svoje sexuálne motivované správanie obžalovaný navyše doplnil bozkávaním poškodenej na krk/líce/nahé rameno (mala oblečené tielko), dotykmi na brucho, objímaním a následne aj tlačéním svojho tela na jej telo a tiež verbálnym prejavom, kedy sa jej pýtal, či chce, aby s ním spala. V kontexte uvedených skutkových okolností hodnotí súd konanie obžalovaného ako natoľko spoločensky nebezpečné, že jeho závažnosť rozhodne nemožno považovať za nepatrnú (vo vzťahu k prípadnému použitiu materiálneho korektívu pri stíhaní za prečin). Ak obžalovaný poukazuje len na svoj záujem „otcovsky alebo kamarátsky“ pomôcť a podporiť poškodenú, mal tak urobiť úplne iným a verbálnym, nie fyzickým spôsobom, pretože nepristupoval k dieťaťu, ktoré by bolo umiestnené v centre dlhodobého a dobre ho poznalo, ktoré by do neho bolo umiestnené napríklad pre stratu rodičov, nešlo o dieťa, ktorému by chýbalo pohladenie alebo blízkosť rodinných príslušníkov, či jemu blízkych osôb, čím by sa dala prijať prípustnosť verzie obžalovaného o objatí, či bozku na vlasy a ruku. Práve naopak, poškodená bola v centre umiestnená len niekoľko dní, z dôvodu riešenia výchovných problémov v rodine, mala blízke osoby, na ktoré sa mohla kedykoľvek obrátiť (stará matka, brat, starý otec), a najmä, bola vo veku, ktorým sa takmer blížila k dospelosti, v čase skutku mala viac ako 16,5 roka, teda dostatočným spôsobom vedela slovnou vyjadriť svoje potreby a prípadné požiadavky vo vzťahu ku vychovávateľom aj bez toho, aby ju objímali, kdekoľvek bozkávali, dotýkali sa, či iným neprípustným spôsobom zasahovali do jej telesnej sféry vo veku, kedy mohla byť a je vnímaná ako sexuálny objekt. Nepochybne v kontexte znaleckého posudku MUDr. Juraja Kosorinskeho sa len potvrdzuje, že správanie obžalovaného, keďže je normálne heterosexuálne orientovaný, bolo motivované eroticky, apetenčne (zamerané na hľadanie a dosiahnutie určitého cieľa), bez prejavov špecifickej sexuálnej agresivity, z čoho vyplýva, že poškodená bola obžalovaným vnímaná ako štandardný, dostatočne vyspelý sexuálny objekt.

Súd teda konštatuje, že výpoveď poškodenej bola veľmi podrobná, detailná a jej obsah nie je v rozpore s dôkazmi, ktoré ju podporujú, a ktorými sú výpoveď starej matky svedkyne J. Q., textová komunikácia s F. F., obsah komunikácie medzi svedkyňou N., predtým M., ktorú kontaktovala stará matka bezprostredne po skutku, záznamy z rozhovorov s psychologičkou I. K., správa zo sedení s psychológom, psychoterapeutom I. J., v neposlednom rade znalecký posudok z odboru klinickej psychológie detí a možno ju hodnotiť ako konzistentnú vo všetkých štádiách trestného konania. Len preto, že obžalovaný nesúhlasí s výpoveďou poškodenej a svedkyne F., či F. priamo nepotvrdzujú jej verziu skutkových okolností – chytenie za prsník, nemožno ju hodnotiť ako nedôveryhodnú. Poškodená má jednak postavenie obzvlášť zraniteľnej obeť (nielen z dôvodu veku v čase skutku, ale aj preto, že je obeťou trestného činu proti ľudskej dôstojnosti) a zároveň trpí psychiatrickými diagnózami a traumatizáciou z detstva, v dôsledku ktorých bola v minulosti a aj v čase vykonávania hlavných pojednávaní hospitalizovaná na psychiatrických oddeleniach za účelom stabilizácie svojho psychického stavu. Pri takýchto okolnostiach spočívajúcich v osobe poškodenej považuje súd za úplne irelevantné, že 7 dní pred vyhlásením prvého rozsudku v tejto veci dovŕšila plnoletosť. Rovnako irelevantné je tvrdenie, že psychologička K. v zázname zo stretnutia uviedla, že u nej nezistila žiadne traumy, pretože táto psychologička nevykonávala klinické vyšetrenie poškodenej a sama uviedla, že klinickým psychológom nie je. Poškodená bola vo veci opakovane vypočutá pri podávaní trestného oznámenia, v prípravnom konaní po vznesení obvinenia, na hlavnom pojednávaní, a o skutku rozprávala minimálne deviatim osobám (brat, svedkyňa M., F., K., F., starý otec, riaditeľka školy, psychológ I. J., znalkyňa PhDr. Štiffelová).

Pokiaľ sa týka námietok obžalovaného v podanom odvolaní, z pohľadu obžalovaného je usvedčujúcim dôkazom len výpoveď poškodenej, a výpovede svedkov výrazne nespomenuli niečo také, ako uvádzal v druhej časti obžaloby. Ako bolo uvedené vyššie, výpoveď poškodenej je síce jediným priamym usvedčujúcim dôkazom, avšak tento je podporený ďalšími nepriamymi dôkazmi – výpoveď starej matky, textová komunikácia s F. F., obsah komunikácie medzi svedkyňou N., predtým M., ktorú kontaktovala stará matka bezprostredne po skutku, čiastočne výpoveď tejto svedkyne, záznamy z rozhovorov s psychologičkou I. K., správa zo sedení s psychológom, psychoterapeutom I. J., ale najmä ju podporuje znalecké psychologické vyšetrenie poškodenej, ktorým nebol preukázaný sklon poškodenej ku klamstvu v rozhodných okolnostiach, všeobecná aj špecifická vierohodnosť jej výpovede je zachovaná.

Je prirodzené, že obžalovaný spochybňuje výpoveď poškodenej, keďže ona jediná bola prítomná pri jeho sexuálne motivovanom konaní, nikto ďalší ho pri ňom nevidel, v danej chvíli nereagovala tak, že by nahlas kričala a snažila sa privolať okamžitú pomoc. Pri charaktere takejto trestnej činnosti je ďalší priamy dôkaz, okrem výpovede poškodeného, veľmi výnimočný. Keďže poškodená bola v CDR len niekoľko dní, je evidentné, že tak ako vypovedala, ostala z tohto správania vychovávateľa šokovaná a v podstate sa zmohla len na to, aby prejavila svoj verbálny a neverbálny nesúhlas s takýmto správaním, hoci z jej výpovede je zrejmé, že sa bála nejakých ďalších následkov svojho nesúhlasu („nechcela, aby si myslel, že ho vyhadzuje“). Poškodená sa bezprostredne zdôverila ďalším osobám. To, že niektoré z týchto osôb, ktoré ju mali v čase jej pobytu v CDR, chrániť pred takýmto správaním vychovávateľa alebo následne, keď sa od nej dozvedeli o takomto správaní vychovávateľa, sa snažili ho zľahčiť alebo zmierniť spísaním dokumentu, v ktorom mala maloletá vyhlásiť, že si to len zle vysvetlila, neznamená, že je to práve poškodená, kto nehovorí pravdu a súd uverí výpovediam osôb, ktoré skutok obžalovaného okamžite neoznámili polícii, ale obeť sexuálne motivovaného trestného činu v podstate spochybnili. Skutočnosť, že každá z týchto svedkýň – F., K., F. nereprodukuje rovnaké skutkové okolnosti, ktoré sa mali dozvedieť od poškodenej, nemôže ísť na vrub dôveryhodnosti výpovede poškodenej. Sama poškodená pri psychologickom vyšetrení k výpovediam vychovávateľiek uviedla, že z ich strany jej pripadajú niektoré veci, ktoré hovorili, absurdné. Pokiaľ obžalovaný poukazuje na to, že podľa výpovede svedkyne F. poškodená nevypovedala pravdu o zásadných veciach, skutočnosť, že sa vychovávateľke nepriznala k objímaniu sa a bozkávaniu sa so svojim rovesníkom v altánku, ešte nemožno považovať za zásadnú vec vo vzťahu k dokazovaným skutočnostiam v tomto konaní, ktoré spočívajú v konaní obžalovaného, nie inej osoby.

Obžalovaný poukazuje na minulosť poškodenej, jej osobnosť, charakterové znaky, či trpí nejakou duševnou chorobou, či má aj sklony vymýšľať si, fabulovať klamať, ďalej na skutočnosti spočívajúce v jej ťažkom detstve, aj s jej bratom, že sú v starostlivosti psychiatra a psychológa, ďalej konkrétne dôvody, pre ktoré šla poškodená do domova, jej jednotlivé hospitalizácie na psychiatrických nemocniciach v Kremnici, Hrani, Liptovskom Mikuláši a ďalšie. Vierohodnosť výpovede poškodenej bola dostatočne preukázaná znaleckým dokazovaním, znalkyňa poukázala na to, že je nepravdepodobné, aby všetky tieto skutočnosti súviseli s vyšetrovanou udalosťou. Poškodená je schopná riadne a správne vnímať prežité udalosti, riadne a správne ich reprodukovat', nemá žiadne poruchy vnímania, má zachovaný zmysel pre objektívnu realitu, nebola u nej preukázaná psychopatologická symptomatika v zmysle psychózy. Okolnosti na strane osobnosti poškodenej, na ktoré poukazuje obžalovaný, preto nemajú so spáchaným skutkom a jej výpoveďou z hľadiska vierohodnosti žiadny kontext. Sama poškodená ako obeť trestného činu uvádza, že ju mrzí, že z toho vychádza ako psychicky narušená a nedôveryhodná, hoci pripúšťa, že má psychické problémy. Ak obžalovaný poukazuje na judikát R 17/1982, k tomuto súd už vyššie uviedol, že chytenie za prsník maloletej bolo podľa popisu okolností z výpovede poškodenej cieľené, pričom obžalovaný ako predátor, si svoju obeť pripravoval najprv rozprávaním sa o záľubách, keď vošiel do jej izby prvýkrát, objatím, bozkaním na krk, a keď vošiel druhýkrát do izby poškodenej, znovu ju objímal, bozkával na nahé rameno, prechádzal rukou po hornej časti jej tela a v rámci tohto ju chytil za jeden prsník, potom rukou prešiel po druhom, prechádzal jej po bruchu. Takéto správanie rozhodne nemožno považovať len za nejaké letmé, náhodné, jednorazové, neúmyselné dotyky, hoci poškodená mala na sebe oblečené tielko, jej výpoveďou bolo nespochybniteľne preukázané rozhodujúce konanie pre naplnenie znakov skutkovej podstaty prečinu sexuálneho zneužívania, a to chytenie za jeden prsník a prejdenie rukou po druhom prsníku, ktoré taktiež možno rozhodne považovať za intímnu sféru poškodenej ako obeť.

Vyššie uvedenými vykonanými dôkazmi súd považuje vinu obžalovaného za preukázanú dostatočne a bez akýchkoľvek pochybností, preto ho uznal vinným zo skutku spáchaného dňa 18. 8. 2022, kedy ako zamestnanec Centra pre deti a rodiny C. D. pracovne zaradený ako vychovávateľ v Dome C. F., počas nočnej služby asi o 19.00 hod. prišiel do izby umiestnenej chovankyne - mladistvej G. H. nar. XX. X. XXXX, ktorú objal, dal jej dva bozky na krk a odišiel preč, pričom v čase asi o 22.15 hod. znovu vošiel do jej izby, prisadol si k nej na posteľ, objal ju rukami okolo ramien a keď sa odťahovala, prestal s tým, po chvíli ju znova chytil rukou za rameno a začal ju na rameno bozkávať, následne jej položil ruku na brucho a postupne s touto rukou prešiel po tielku, ktoré mala oblečené, až na jej prsník, ktorý jej chytil (túto časť skutku súd presnejšie formuloval na základe výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní) a keď ruku odťahoval, prešiel jej ňou aj po druhom prsníku, na čo ho poškodená požiadala, aby sa jej nedotýkal, postavil sa a povedal jej, že si myslel, že si dajú rande, ale vidí, že

sa s ním nechce objímať, tak vypadne, pričom od dverí izby sa vrátil, znovu si sadol ku nej na posteľ, začal jej dávať bozky na líce, chytil ju rukou okolo ramien a začal sa na ňu telom tlačiť, aby si ľahli, čomu poškodená zabránila tak, že sa rukou zaprela o posteľ, následne sa znovu postavil a opýtal sa jej, či chce, aby s ňou spal, na čo mu záporne odpovedala s tým, že si ide ľahnúť, po čom odišiel z jej izby preč, čím naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu sexuálneho zneužívania podľa § 202 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona účinného do 6. 8. 2024. Obžalovaný je plne trestne zodpovedným subjektom z hľadiska veku a príčetnosti a z vykonaného dokazovania súd nemá zistené žiadne okolnosti vylučujúce protiprávnosť spáchaného zločinu. Z hľadiska subjektívnej stránky vyhodnotil súd konanie obžalovaného ako konanie úmyselné v zmysle § 15 písm. a/ Trestného zákona, pretože svojím konaním chcel a aj porušil spôsobom uvedeným v Trestnom zákone spoločenský záujem spočívajúci v záujme štátu na ochrane mravného a telesného vývoja osôb mladších ako 18 rokov, a vedome zasiahol do pohlavnej sféry poškodenej ohmatávaním prsníkov, pričom zároveň ako vychovávateľ detí umiestnených v centre mal preukázateľne vedomosť o jej veku, teda, že ide o osobu mladšiu ako osemnásť rokov. Zároveň u osoby poškodenej bola splnená podmienka, že v čase skutku bola dieťaťom (do 18 rokov) a súčasne zverená pod dozor obžalovaného ako vychovávateľa, zamestnanca centra pre deti a rodiny, do starostlivosti ktorého bola umiestnená na báze dobrovoľnosti za účelom vykonávania výchovného opatrenia orgánu sociálnoprávnej ochrany detí s sociálnej kurately, teda vo vzťahu k páchatelovi bola osobou v zmysle § 127 ods. 8 Trestného zákona (zverená pod dozor iného v zariadení určenom na tento účel).“

Argumentácia okresného súdu je výstižná, presvedčivá a dostatočne odôvodňuje spáchanie skutku obžalovaným.

Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného vyplýva, že v podstate obžalovaný len opakuje, prípadne čiastočne modifikuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní. Odvolací súd však rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnomu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, sa stal, naplnia všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu a dopustil sa ho obžalovaný. Svoje úvahy súd prvého stupňa teda správne založil predovšetkým na vyššie uvedených usvedčujúcich dôkazoch, ktoré boli potvrdené a podporené ďalšími vykonanými dôkazmi. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania.

Na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

V predmetnej mase dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovaného z predmetného skutku, neboli zistené také nedostatky, ktoré by spochybňovali ich hodnovernosť do takej miery, aby umožňovali aplikáciu procesného pravidla in dubio pro reo (ktoré vychádza z ústavnej zásady prezumpcie neviny) a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby preto, že nebolo dokázané, že sa stal skutok popísaný vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t. j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Čo sa týka časti písomných odvolacích námietok obžalovaného v podanom odvolaní, tento sa v podstate nestotožňuje s právnym názorom a vyhodnotením dôkazov, pretože podľa názoru obžalovaného samotné dôkazy, či už jednotlivé, ale aj v súhrne vyvracajú tvrdenie poškodenej G. H.. Obžalovaný poukazuje na minulosť poškodenej, jej osobnosť, charakterové znaky, či trpí nejakou duševnou chorobou, či má aj sklony vymýšľať si, fabulovať, klamať, ďalej na skutočnosti spočívajúce v jej ťažkom detstve aj s jej bratom, že sú v starostlivosti psychiatra a psychológa, ďalej konkrétne dôvody, pre ktoré šla poškodená do domova, jej jednotlivé hospitalizácie v psychiatrických nemocniciach v Kremnici, Hrani, Liptovskom Mikuláši a ďalšie. Ani komunikácia s F. F. a starou mamou podľa obžalovaného nepredstavuje dôkazy, ktoré by preukazovali spáchanie skutku, keďže ide o nepriame svedectvá na základe informácií podávaných priamo poškodenou, ktorá opakovane uvádzala rôznym osobám odlišné verzie. Uvedené len preukazuje tú skutočnosť, že poškodená neuvádzala pravdivé informácie a jej výpoveď je nedôveryhodná. Aj na tomto mieste krajský súd odkazuje na veľmi podrobné a logické dôvody uvedené v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku a krajský súd nepovažuje za potrebné opakovať jeho správne právne závery.

Na základe vykonaného dokazovania má krajský súd v súlade s názorom okresného súdu zato, že obžalovaný A. B. skutočne dňa 18.8.2022 približne o 22.15 hod. zasiahol do pohlavnej sféry poškodenej ohmatávaním prsníkov, pričom zároveň ako vychovávateľ detí umiestnených v centre mal preukázateľne vedomosť o jej veku, teda že ide o osobu mladšiu ako osemnásť rokov, a to spôsobom ako to uviedla poškodená vo svojej výpovedi. Zároveň u osoby poškodenej bola splnená podmienka, že v čase skutku bola dieťaťom a súčasne zverená pod dozor obžalovaného ako vychovávateľa, zamestnanca centra pre deti a rodiny, do starostlivosti ktorého bola umiestnená na báze dobrovoľnosti za účelom vykonávania výchovného opatrenia orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, teda vo vzťahu k páchatelovi bola osobou v zmysle § 127 ods. 8 Tr. zák., zverená pod dozor iného v zariadení určenom na tento účel.

Obžalovaný spáchanie skutku počas celého trestného konania popieral. Usvedčovaný je výpoveďou poškodenej G. H., ktorá podrobne popísala protiprávne konanie obžalovaného. Krajský súd zdôrazňuje, že súd hodnotí dôkazy z hľadiska ich zákonnosti, závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti, a to každý dôkaz jednotlivé, ale zároveň i v ich súhrne. Pri hodnotení výpovede svedka súd skúma, či je logická, či sa svedok neodchyľuje od svojej prvej skoršej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchýlok musí zisťovať, prečo k nim vo výpovedi svedka dochádza. Pri hodnotení dôkazu vychádza z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlenia, prečo k nim došlo. Pravdivosť tvrdení svedka treba posudzovať aj z hľadiska jeho osoby a zistenia, či má motív uvádzať nepravdu. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak. Je úlohou súdu, aby po uvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

Poškodená nemala žiaden motív uvádzať nepravdu, pričom o podstatných otázkach skutkového deja vypovedala v rámci celého trestného konania konzistentne a bez výraznejších odchýlok. Vierohodnosť výpovede poškodenej bola dostatočne preukázaná znaleckým dokazovaním, znalkyňa poukázala na to, že je nepravdepodobné, aby všetky tieto skutočnosti súviseli s vyšetrovanou udalosťou. Poškodená je schopná riadne a správne vnímať prežité udalosti, riadne a správne ich reprodukovať, nemá žiadne poruchy vnímania, má zachovaný zmysel pre objektívnu realitu, nebola u nej preukázaná psychopatologická symptomatika v zmysle psychózy. Okolnosti na strane osobnosti poškodenej, na ktoré poukazuje obžalovaný, preto nemajú so spáchaným skutkom a jej výpoveďou z hľadiska vierohodnosti žiadny kontext. Sama poškodená ako obeť trestného činu uvádza, že ju mrzí, že z toho vychádza ako psychicky narušená a nedôveryhodná, hoci pripúšťa, že má psychické problémy.

Ak obžalovaný poukazuje na judikát R 17/1982, k tomuto súd už prvostupňový súd uviedol, že chytanie za prsník maloletej bolo podľa popisu okolností z výpovede poškodenej cielené, pričom obžalovaný, si svoju obeť pripravoval najprv rozprávaním sa o záľubách, keď vošiel do jej izby prvýkrát, objatím, bozkaním na krk, a keď vošiel druhýkrát do izby poškodenej, znovu ju objímal, bozkával na nahé rameno, prechádzal rukou po hornej časti jej tela a v rámci tohto ju chytil za jeden prsník, potom rukou prešiel po druhom, prechádzal jej po bruchu. Takéto správanie rozhodne nemožno považovať len za nejaké letmé, náhodné, jednorazové, neúmyselné dotyky, hoci poškodená mala na sebe oblečené tielko, jej výpoveďou bolo nespochybniteľne preukázané rozhodujúce konanie pre naplnenie znakov skutkovej podstaty prečinu sexuálneho zneužívania, a to chytenie za jeden prsník a prejdenie rukou po druhom prsníku, ktoré taktiež možno rozhodne považovať za intímnu sféru poškodenej ako obeť.

Obžalovaný je usvedčovaný aj na základe ďalších zabezpečených dôkazov tak, ako ich popísal okresný súd v napadnutom rozsudku. Opis udalostí poškodenou plne korešponduje s okolnosťami tak, ako ich opísala svojmu bratovi, od ktorého sa tieto okolnosti dozvedela jej stará matka, svedkyňa J. Q., ktorá jasne vypovedala o tom, čo jej vnuk povedal, že mu telefonovala sestra G. a plakala, že sa bojí zaspáť, lebo u nej v izbe bol vychovávateľ, ktorý ju pusinkoval po tvári, krku a chytil za prsia a brucho. Jej vnučka prsia určite spomenula. Svedkyňa rovnako potvrdila, že sociálnej pracovníčke M. M. (N.) zaslala SMS-ku, ktorej obsahom boli všetky tieto okolnosti (vychovávateľ ju bozkával, chytil za prsia, bojí sa). Od sociálnej pracovníčky dostala spätnú telefonickú reakciu, s tým, že vec idú riešiť a po príchode do domova sa to, čo hovorí poškodená, potvrdilo. K písomnému vyjadreniu, ktoré jej vnučka spísala v domove na podnet osôb z centra, jej sama vnučka (poškodená) povedala, že papier v centre musela podpísať, bolo jej to proti srsti, pretože tam bolo napísané, že sa s ňou prišiel rozlúčiť na dobrú noc. Nesúhlasila s tým, čo tam bolo napísané, ale povedala im, že to podpíše, keď to treba uzavrieť, ale stále bude trvať na svojom.

Výpoveď poškodenej bola podporená aj ďalšími dôkazmi, ktoré boli v tomto konaní vykonané, najmä textovou správou, ktorú bezprostredne po skutku zaslala prostredníctvom siete Instagram inej chovankyni CDR F. F., ktorej písala, že ju „A. obchytával a dával jej pusy na tvár“ s tým, aby o tom nikomu nehovorila. Ide o bezprostredný dôkaz, ktorý tiež potvrdzuje verziu udalostí uvádzaných poškodenou. Ďalším písomným dôkazom svedčiacim pravdivosti popisu okolností skutku poškodenou je správa psychologickkej ambulancie I. F. J., do ktorej poškodená chodievala pred skutkom aj po ňom na psychoterapiu. Poškodená o udalostiach súvisiacich so skutkom nezačala hovoriť spontánne, ale až na otázku terapeuta. Podrobne mu popísala konanie obžalovaného. Popísala aj koho kontaktovala, komu o tom rozprávala, ako reagoval starý otec, ako sa vec riešila v domove, aj to, že sa jej vracali spomienky na to, čo sa stalo. Z uvedenej správy dokonca vyplývajú obavy poškodenej, že by terapeut mohol negatívne alebo kriticky vyhodnotiť jej správanie v danej situácii. Významným postrehom psychológa svedčiacim o pravdivosti poškodenej a nepriaznivom dopade konania obžalovaného na poškodenú však je, že pri rozhovore o týchto udalostiach neverbálne prejavy poškodenej zodpovedali tomu, čo verbálne popisovala (hlas, dikcia, mimika, gestikulácia) a opakovane sa sťažovala na triašku, ktorú cítila pri popise udalostí, evidentne jej bolo nepríjemné spomínať na tieto udalosti. Preto aj tieto dôkazy, hoci nepriame, o ktorých vedomosť získali od poškodenej, patria k ucelenej reťazi usvedčujúcich dôkazov o vine obžalovaného.

Skutočnosť, že poškodená o zážitku so zneužitím vychovávateľom uviedla aj svojej psychiatrické pri kontrole dňa 8.9.2022, vyplýva zo správy I. I.. To, že psychiatricka nepozorovala na maloletej známky stresovej poruchy, úzkosti či strachu neznamená, že sa skutok nestal tak, ako vypovedala poškodená, alebo že by vypovedala nepravdu. Napokon prejavy rozrušenia a úzkosti pozorovala na nej aj psychologička K. bezprostredne po skutku, o čom aj vypovedala, a prípadné ďalšie obavy a strachy poškodenej zapisovala do záznamových hárkov z ich rozhovorov. Výpoveď poškodenej nie je jediným dôkazným prostriedkom, ktorý usvedčuje obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku.

Pri absencii ďalších odvolacích námietok obžalovaného proti výroku o druhu a výmere trestu, ktorý bol obžalovanému uložený súdom prvého stupňa odvolací súd vykonal všeobecný prieskum uloženého trestu obžalovanému z hľadiska jeho zákonnosti a primeranosti. Krajský súd zistil, že súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia hmotného práva rozhodujúce v okolnostiach prípadu pre uloženie trestu odňatia slobody A. B.. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu, ktorý obžalovanému v konečnom dôsledku uložil.

Argumentáciu obžalovaného smerujúcu proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o vine odvolací súd neuznal a logicky potom nemohol považovať za dôvodné jeho odvolanie proti výroku o treste.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Prítom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade, ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie – bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Okresný súd správne aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu popri inom treste aj niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, pokiaľ mu takýto trest za splnenia podmienok podľa odseku 6 neuloží ako samostatný.

Súd prvého stupňa správne aplikoval všetky hmotnoprávne ustanovenia rozhodujúce pre uloženie druhu a výmery trestu, vrátane správneho zistenia jednej poľahčujúcej okolnosti (§ 36 písm. j) Tr. zák.), keďže obžalovaný pred spáchaním skutku viedol riadny život, absencie priťažujúcich okolností a správnej aplikácie ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. Krajský súd uzatvára, že okresným súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, s podmieneným odkladom výkonu trestu odňatia slobody za súčasného určenia skúšobnej doby v trvaní 16 mesiacov, považuje za zákonný, primeraný a spravodlivý. V rámci úvah o treste súd k osobe obžalovaného zistil, že v období rokov 2020-2025 bol riešený v priestupkovom konaní za jeden priestupok na úseku cestnej premávky uložením blokovvej pokuty vo výške 20 eur. V odpise registra trestov obžalovaný nemá žiaden záznam. Iné trestné konanie sa proti nemu nevedie. Zo správy o povesti z miesta bydliska vyplýva, že jeho rodinné a majetkové pomery nie sú známe, v mieste bydliska sa správa slušne.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu aj v súdnom konaní trestnom neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktoré v okolnostiach konkrétneho prípadu súvisia s uloženým druhom a výmerou trestu.

Odvolačný súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie obžalovaného A. B. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

21 3To/45/2025

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.